

De Twitter cap a Mastodon

«Ha aparegut Mastodon, una xarxa social que va néixer per cuidar el respecte i la cooperació dialèctica»

Twitter ens obliga a opinar. Siguin més o menys transcendentals, ens urgeix passar pel filtre de la nostra mirada totes les coses que passen en aquest món. És igual si l'escenari és a desenes de milers de quilòmetres o a pocs metres de casa. La dictadura del hashtag ens empeny a dir-hi la nostra, sovint sense cap més motivació que la de no quedar-nos al marge de la tendència, que a la vegada alimenta l'egocentrisme de sentir-se'n al centre, a cop de cor i a cop de retuit.

És el boomerang de les xarxes: saber que fent totes les consideracions s'arriba a més gent; que per arribar a més gent, cal fer totes les consideracions. No perdre-se'n ni una. Al final, el pòsit que ens queda d'aquesta era de la tertúlia a tota hora, és que podem fer judicis sobre qualsevol tema sense ser-ne experts ni tenir-ne coneixement de causa. Només cal haver llegit a dues o tres persones opinant sobre el mateix, i au. L'osmosi social fa la resta.

En el món dels vius, l'u-punt-zero, que en diríem, opinar de tot el que es mou és quelcom que s'ha fet sempre. Però hi ha una conversa, una veu, una mirada, un context, una realitat palpable. Un dels problemes més grans que es projecten al voltant de la digitalització de les nostres vides és la pèrdua de tots aquests matisos. I en el compartiment d'una idea a les xarxes socials, el més important ja no és el què. L'important és vomitar qualsevol bunyol. No en tens ni idea, però tranquil, que entre tanta brossa no es notará.

Tot té la seva explicació. En aquest cas, les endorfines. El cervell en segrega i nosaltres ens sentim millor. És un entreteniment més, passem hores i hores davant de les pantalles, i n'hem fet una manera de viure, que representa de forma fidel el funcionament de la nostra societat capitalista. Ens buiden l'autoestima i hem trobat la manera equivocada d'apedaçar-la. Busquem tenir centenars de retuits, milers de likes, cada cop més seguidors, participem en assetjaments i no aconseguim anar més enllà dels titulars.

Simbòlicament, o no, expliquem el pitjor de nosaltres. I ara que Twitter ha anunciat el canvi de les seves polítiques internes, menys compromeses amb la defensa de les llibertats, potser som més conscients que participem d'un joc on no hi tenim ni veu ni vot: fem el que volen que fem. Entre tota aquesta polseguera, ha aparegut la presència de Mastodon, una xarxa social que va néixer per cuidar la constructivitat, el respecte i la cooperació dialèctica. Com una metàfora, un gènere extingit de mamífers ens marca el camí.